

Đề bài:

**Con chim bị
nhốt trong lồng
tự kể chuyện
mình.**

Bài làm 1

“Chíp... chíp...” Tôi là sê nhỏ. Tôi đang uể oải đứng dậy buồn bã nhìn ra ngoài trời, bạn bè tôi đang ríu rít chao liệng chào đón một mùa xuân tràn đầy sức sống. Tôi không thể thoát khỏi những thanh tre vững chắc này để bay ra ngoài được nữa. Tôi đang bị nhốt trong lồng.

Tôi còn nhớ, nhà tôi được bố mẹ xây trên một ngọn cau; ngôi nhà được bố mẹ cất công bện bằng cỏ và rác, vững chắc và ấm áp. Lúa đó bố mẹ tôi sinh được bốn đứa, tôi là con út.

Ngày ngày bố mẹ để chúng tôi ở nhà, đi kiếm mồi. Những con sâu, con cào cào béo ngậy được tha về mớm cho chúng tôi. Khi bốn anh em tôi đón nhận ánh bình minh đầu tiên trong đời, vui sướng líp chíp rộn cả ngôi nhà. Phía trên đầu tôi là khoảng trời xanh biếc, các anh tôi sung sướng vẫy nhẹ đôi cánh ngăn ngủi, khao khát một ngày được chao nghiêng giữa bầu trời rộng lớn. Ước mơ ấy chưa kịp thực hiện, thì một buổi sáng cậu chủ đã trèo lên, kéo tuột ngôi nhà tôi ra khỏi ngọn cau, lôi chúng tôi bỏ vào ngôi nhà khác, toàn là thanh tre ngang dọc. Bốn anh em tôi sợ hãi, kêu lên thất thanh, cũng chỉ thấy bố mẹ hoảng loạn bắt lực bay trên lưng trời. Từ hôm đấy tôi không còn được gặp bố mẹ nữa.

Ở với cậu chủ, bốn anh em tôi được chăm sóc nhiều hơn, được ăn ngon hơn. Nhưng tôi chẳng vui chút nào. Tôi muốn ra ngoài, được cùng bố mẹ và các anh rải cánh tự do bay trên bầu trời mênh mông, vô tận. Ở đây tôi chỉ đứng nhìn bạn bè ríu rít tự do bay qua, chạnh lòng thêm khát. Ngay ngày hôm đó, các anh tôi được đem chia cho bạn bè của cậu chủ. Tôi ở lại đây, còn các anh tôi phải theo chủ mới; những cậu chủ hiếu động luôn bắt chúng tôi phải ăn thật nhiều để làm vật so sánh; để xem ai có biệt tài nuôi dưỡng chúng tôi. Tôi lúc nào cũng được cậu chủ vuốt ve, được chăm chút từng chỗ ăn, chỗ đứng. Đi học về là cậu chủ bỏ cặp vào nhà rồi chạy ra với tôi. Cậu để lồng ngoài hè, để tôi được nhìn thấy ánh mặt trời, thấy nắng, thấy đồng loại reo ca. Nhưng càng làm vậy chỉ càng làm tôi buồn thêm. Tôi là chim, cuộc sống của tôi là ở ngoài kia, là những vườn cây, những cánh đồng, chứ đâu phải là con vật vô tri. Tôi cũng có thể giới riêng của mình, cũng thích được tự do bay nhảy, thích được vui chơi. Cuộc sống của tôi không phải ở nơi này. Nhìn nắng, nhìn mưa, nhìn cây, nhìn mây... chỉ thấy buồn. Giá như tôi được tự do, được tung cánh ra ngoài đó, thì vui biết bao nhiêu. Giá như cậu chủ hiểu được, tôi cần tự do, cần được sống với đồng loại của mình, chứ không phải bị cầm tù, bị tách biệt. Tôi sinh ra là để dang đôi cánh bay vào trời xanh, tôi sinh ra là để dang cho đời bao tiếng hát vui...

Sống ở đây, tôi luôn cảm thấy buồn chán, mệt mỏi. Căn nhà không đủ rộng cho tôi bay, nhiều hôm thêm khát, tôi dang cánh ngỡ mình sẽ được thoát ra ngoài, nhưng tôi bị dội ngược lại, ngã lặn xuống sàn, đau điếng. Tôi bị thương một bên cánh, cậu chủ phải chăm tôi nhiều hơn. Nhìn ánh mắt

thương cảm cậu dành cho tôi, tôi chỉ muốn xin cậu trả tự do cho tôi. Nhưng dường như cậu không hiểu tôi. Cậu chăm cho tôi khỏi nhưng vẫn nhốt tôi vào lồng. Tôi thêm được bay được thấy trời xanh, được đi đến nhiều nơi, được ríu rít cùng bạn bè.

Tôi nhớ bố mẹ tôi. Nhớ các anh, nhớ ngô nhà trên cao ngất đầu chỉ thấy trời xanh. Tôi là con vật đáng thương, con vật bị cầm tù, con vật bị tách khỏi đồng loại. Tôi khao khát được bay, khao khát được đập chũng tập kiếm mồi, khao khát được bố mẹ dẫn dò... khao khát được bước vào đời. Bao mùa mưa, nắng trôi qua, tôi chỉ biết ngơ ngác hoặc bình thản đứng nhìn. Có hôm tôi nhìn thấy một người bạn ướt lướt thướt, run rẩy nép mình trên một chạng cây, tôi đã mỉm cười, cất tiếng gọi, chỉ muốn làm quen, chỉ muốn trò chuyện. Nhưng bạn ấy vẫn đứng đó bình thản nhìn tôi, rung rinh đôi cánh ướt như an ủi, như thương xót cho tôi. những ngày xuân bạn bè về tụ họp như hôm nay, chẳng ai quen tôi cả, họ cũng không dám liệng tới gần tôi, họ sợ bị ai đó giăng bẫy sợi phải sống một cuộc đời tù túng như tôi.

Tôi không biết rồi sẽ ra sao? Cuộc đời tôi sẽ như thế nào. Nhiều hôm tôi thấy con mèo độc ác cứ rình rập để chờ cơ hội là vồ lấy tôi. cậu chủ đã để phòng, treo chiếc lồng lên ngang sợi dây. Nhưng tôi vẫn lo sợ, vẫn nơm nớp một ngày nào đó cậu chủ không bảo vệ được tôi. Lo sợ một ngày mình sẽ kết thúc cuộc đời tù túng bằng một miếng mồi ngon.

Tôi không biết cậu chủ sẽ giữ tôi lại bao nhiêu lâu? Nhưng tôi vẫn hi vọng một ngày nào đó cậu sẽ hiểu và trả tôi về với trời xanh với đồng loại. Tôi sẽ chờ.

(Bài do cô giáo Nguyễn Hồng Kiên cung cấp)

Bài làm 2

- Chị họa mi, chị hát cùng bọn em nhé! Chim sẽ nói.
- Buồn lắm em ơi, chị chẳng còn tâm trí nào để hát nữa! Tôi trả lời.

Cũng có nhiều lúc tôi muốn được bay nhảy, muốn được ca hát thoải mái giữa bầu trời cao rộng kia. Được cùng bạn bè ngắm những bông hoa mới nở. Được cùng chị gió trò chuyện, ngày qua ngày sống cuộc sống tự do. Nhưng giờ đây tôi đang phải sống trong không gian nhỏ hẹp. Đã từ lâu tôi không được giang rộng đôi cánh để bay lượn, không được ngắm cảnh mặt trời mọc, tất cả chỉ là quá khứ, giờ đây thấy chim sẽ bay lượn mà tôi chạnh lòng.

Cuộc sống của tôi chỉ là cuộc sống vô vị, buồn chán, tôi tự hỏi, có hay không những ngày được tự do?

Cô chủ nhỏ của tôi rất ân cần chăm sóc, hàng ngày cô vẫn đem thức ăn, nước uống cho tôi. Có lúc, cô đứng ngắm tôi hàng giờ. Tôi hiểu rằng cô chủ nhỏ của tôi rất yêu quý tôi, nhưng cô lại không hiểu tôi. Cô không thể biết rằng tôi rất cô đơn vì tôi chỉ có một mình, cô có gia đình, có người thân, cô có cả những hoài bão, ước mơ, mong muốn được thực hiện. Nhưng tôi

chẳng có gì. Tôi thấy ganh tị quá. Tại sao, tại sao tôi có giọng hát hay để rồi phải sống trong cảnh một mình thế này? Làm sao mà con người hiểu được, họ tàn nhẫn chặt phá rừng để chúng tôi không có nơi cư ngụ, rồi họ bắt mẹ tôi, họ bắt anh hồ, bắt anh cá sấu. Tất cả con người đều như vậy sao?

Không, cô chủ nhỏ của tôi đang còn rất mơ mộng, cô không hề độc ác, chỉ có điều cô chưa hiểu hết, chưa thấy hết cuộc sống tàn nhẫn xung quanh, hay ít nhất, cô chưa bao giờ tự hỏi liệu tôi có buồn! Tôi biết rằng ngoài tôi, còn rất nhiều những anh vẹt, họa mi, sáo... đang phải sống cuộc sống cầm tù, liệu có bao giờ chúng tôi được tự do. Cuộc sống sao quá khắc khe với tôi, tôi nghĩ vậy và nước mắt tràn ra.

Bỗng nhiên cô chủ về, cô lại đứng nhìn tôi, mắt cô hoe đỏ. Tôi muốn hỏi cô sao lại khóc, nhưng cô đâu có hiểu được. Càng lúc trông cô chủ càng buồn, cô nhìn tôi lạ lẫm. Liệu có phải cô đang bắt đầu va chạm với cuộc sống, cô đã bắt đầu cảm nhận được cuộc sống khắc nghiệt như tôi vậy. Rồi bỗng nhiên cô đưa tay mở cửa “chiếc hộp” đã nhốt tôi lâu nay. Sao vậy? Tôi chẳng hiểu gì, cô đang làm cái việc mà lâu nay tôi mong muốn. Cô trả tự do cho tôi ư?

Ngay lập tức tôi hiểu ra, tôi lao ra khỏi cửa lồng. Ôi, hạnh phúc, tôi trải rộng đôi cánh, bay lượn trên không, tôi hát, tôi hát to lên để cho mọi người biết tôi đã được tự do. Tôi hít thở không khí trong lành như chưa bao giờ được thở vậy. Từng cơn gió len lỏi vào những chiếc lông của tôi. Sao mà mát vậy, thoải mái đến vậy. Tôi như từ trong chiếc lò lửa nóng ran được thả ra nơi mát rượi. Bay lượn một lúc, tôi nhìn xuống dưới, tôi thấy cô chủ nhỏ đang ôm mặt khóc, cô khóc trông tội quá. Tôi phải làm sao đây, tôi bỏ cô chủ trong lúc cô đang buồn nhất sao, như vậy thì tôi cũng đâu có khác gì những con người độc ác kia. Phải rồi, tôi nên ở lại. Nhưng trái tim tôi lại không cho phép. Tôi đã mong ngóng cuộc sống tự do từ rất lâu rồi, tôi thêm khát được sống cuộc sống tự do kia mà...

Tôi bay xuống, đậu trên cánh tay cô chủ, cô chủ nhìn tôi mắt ngấn lệ. Ánh mắt cô chủ da diết quá, nhưng rồi cô lắc đầu, đưa bàn tay lên cao trả tôi về với bầu trời xanh của mình, với chị gió, với chú chim sẻ...!

Cô chủ ơi, giờ tôi đã hiểu, loài người không phải ai cũng xấu. Tôi dù ở đâu cũng luôn chúc cô chủ sống hạnh phúc, vui vẻ và đạt được những ước mơ của mình.

(Bài của Vũ Hồng Nhung)